

ἐκεῖνο τὸ βαρὺ σῶμα ἐστρέφετο περὶ τὸν ἕνα πόδα ὡς περὶ ἄξονα δίκην παιδικοῦ σβούρου.

Ἄποσπάσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων, ἀποδώσατέ τον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ θὰ πλουτίσητε τὴν χορογραφίαν δι' ἐνὸς ἀντιπροσώπου ἀξίου νὰ βαστάσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του ὅλην ὥραιαν τέχνην.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε φαίνεται συναίσθησιν ἰδιάζουσαν τοῦ ἑαυτοῦ του. Τραυλίζων ἐκ μέθης καὶ μὲ κρανιδιώτικην προφορὰν ἔλεγεν εἰς ἕνα τῶν συντρόφων του :

— Γύρισε ὅλο τὸν κόσμον, ἂν βρῆς σὰν κ' ἐμένα ἄνθρωπο, κρέμασέ με σ' τὴν καρμανιόλα.

Ἡ ὁμὰς τῶν λεμβούχων ἐβυθίζετο, ὡς σῶμα ὄπερ βαθμηδὸν καταβρέχεται καὶ καταδύει, εἰς τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴν μέθην.

Τί ἀπαισία ἱεραρχία, ἧς μετ' εὐλαβείας διέρχονται ὅλας τὰς βαθμίδας, ὡς νὰ ἦσαν Δεληγιάννηδες ἢ Κουμουνοῦροι οἵτινες ἀπὸ γραφίσκων καὶ δικολαβίσκων ἀνερρίχθησαν τὸν μέγαν ἴστον τοῦ πρωθυπουργοῦ ἢ τοῦ ὑπουργοῦ!

Ἐρχισαν ἀπὸ βραχέως, Ἐαν ἤδη ὤραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, διήλθον τὸν σταθμὸν τῶν πικρῶν καὶ ἐλλιμενίσθησαν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον μεσκουλάνδξαν.

Οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης μεταβαλλόμενοι εἰς ἐργάται τοῦ οἰνοπνεύματος!

Τὰ ἄσματα τῶν συνοδεύοντο ὑπὸ κτυπομουσικῆς ἐπὶ τῶν τραπεζῶν. Μοὶ ἤρρεσεν ἡ λέξις, ἣν γράφομεν κυρτὴν ἐκ τοῦ διστίχου :

Ἔλα ἔλα πέρδικά μου

Ἐ τ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.

Καὶ τὸ ἐξῆς τετράστιχον :

Τώρα πέντ' ἕξι μέραις

Ἔνα Ῥωμηόπουλο

Τὸ νοῦ μου τὸν ἐπῆρε

Τὸ καστανόπουλο.

**

Ἔ! καλονυχτιζόμεθα ;

— Ἄφου τό θέλεις ;

— Δοιπὸν, καληνύχτα, ἢ καλλίτερα, καλημέρα, διότι τὸ ὥρολόγιον σημαίνει τὴν τετάρτην, ἐν ᾧ ἔξαθεν τοῦ Καφενείου βομβεῖ πολιτικῆ λίμα, ἐξ ἧς ἐπίτρεψον ἕνα τῶν δυνατῶν ἐχθρῶν της νὰ μὴ ἀκούσῃ οὔτε λέξιν.

Καλιεὶάν.

ΓΝΩΜΗ.

Κακῶς, κάκιστα τὸ πολύκροτον ἐκεῖνο ἐπίγραμμα : Ἐνθάδε κεῖται Μόσχος, δὴ χρόνος οὐκ ἔσπε βοῦν γενέσθαι, ἀπεδόθη εἰς χεῖρα σχολαστικοῦ, εἶνε ἀπεναντίας ἔργον ἀνθρώπου εὐφμεστάτου δηλοῦντος ὅτι ὁ μακαρίτης Μόσχος δὴν ἐπρόφθασε νὰ . . . νυμφευθῆ.

Πετεινός.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Καὶ πάλιν οἱ Πειραταὶ ἐσύναξαν κόσμον εἰς τὸν Ὀρφέα. Ἔως τῶρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι οἱ πειραταὶ τρομάζουσι τὸν κόσμον, οἱ Πειραταὶ ὁμῶς τοῦ φίλου κυρίου Ἀλεξάνδρου Ἄλφα Δεονάρδου συνάζουσι τὸν κόσμον.

Ἔινε τετάρτη παράστασις κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ θιάσου.

Ἔινε πρώτη κατὰ τὸ ἰδικὸν μας.

Οἱ Πειραταὶ τὴν κυριακὴν πρώτην φορὰν παρεστάθησαν μὲ τόσῃν ὄρεξιν, μὲ τόσῃν χάριν.

Ὁ Σπύρος ἦτο ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ Μεξικὸν τῆς τέχνης του.

Ὁ Νιόνιος ἐλάμβανε πόζαις ποῦ ἀμφιβάλλομεν ἂν ὁ Ἄνδρέας θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν μιμηθῆ.

— Ἄμ ὁ Ζουανὲς ;

Ὁ Ζουανὲς, παιδί μου, ἦταν Πειρατῆς πρώτης.

Καὶ ὁ Θεοδώρης ἄρχισε νὰ γίνεταί καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος πλέον. Τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦτο ἠθοποιός.

*

**

Ὁ Ῥιβέίρος ὁμῶς εἰς τὴν τετάρτην πράξιν ἐθαυμάσθη πολὺ. Ὁ σπασμωδικὸς του γέλως ἦτο πολὺ ἐπιτυχημένος καὶ ἐμαρτύρει τέχνην ἀρκετὴν ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡμποτίλια ἦτον γεμάτη ἀπὸ σωστὰ κρασί.

*

**

— Ἔ! ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἠθοποιούς.

*

**

Τὸ δρᾶμα τοῦτο κατήντησε δημοτικὸν πλέον. Οἱ ἀπὸ τοῦ ντουβαρίου μετ' εὐδαιμονίας κρεμάμενοι πόδες τὸ ἔμαθαν ἰπόζω. Φαντασθῆτε ὅτι προλαμβάνουσι τοὺς ἠθοποιούς.

Ἐν τῇ σκηνῇ καθ' ἣν πρόκειται νὰ δεθῶσιν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ἀμερικανός, λέγει ὁ Θεόδωρος :

— Τί εὐτύχημα, κύριε Ἀμερικανέ.

Προλαμβάνει δὲ τὸ ντουβάρει :

— Ὡὰ φάτε δέσιμο ποῦ θὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάλογος.

*

**

Ἐχομεν καὶ διάλογον ἰδιαιτερον ἐπὶ σκηνῆς, τὸν ὁποῖον ὁ φιλόμουσος μεταφραστῆς παρέλειψεν.

Ὁ Ζουανὲς λέγει ἐν τινὶ σκηνῇ :

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Ἄλλ' ὁ ὑποβουλεύς μὴ ἀκούσας τὴν ῥῆσιν ἐπαναλαμβάνει μὲ φωνὴν ἠθοποιοῦ.

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνει βλέπων τὸν Ζουανὲς σιωπῶντα :

— Ζουανὲς, ἀρχηγέ, ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

Τότε ὁ Ἄνδρέας ὑποκρινόμενος τὸν Νιόνιον διευθυντὴν τοῦ θιάσου λέγει ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν ὑποβολέα :

— Τὸ εἶπε, τὸ εἶπε.

*

**

Ἐτερος παραλειφθεὶς διάλογος :

Ἄνδρέας. Πρέπει νὰ γνωρίζης ὅτι ἡ βολὴ τοῦ Ἄνδρέα δὲν πηγαίνει ποτὲ εἰς τὰ χαμένα.

Μαξιλαροπώλης. Ὁραῖα μαξιλαράκια.

*

**

Δὲν ἤξεύρομεν εἰς τίνα ν' ἀποδώσωμεν τὴν δόξαν τῆς πειρατικῆς αὐτῆς συμμορίας, ἥτις τόσον καλὰ διασκεδάζει ἐπὶ τέλους τὸν κόσμον. Ἄπεδείχθη ὅτι τὸ δράμα τοῦτο εἶνε καταλληλότατον διὰ τὸ θέρος, τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου οἱ πειραταὶ θὰ μένωσιν ἀνενόχλητοι ὑπὸ τῶν βροχῶν τῆς οὐρανιας καταδιώξεως.

Ἄλλὰ εἶνε ὁμως καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας κάτι πειραταί...! ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅπου πέσει 'ς τὰ μάτια των.

Πειραταὶ ποῦ τσακόνουν μὲ τὰ μάτια.

Καὶ κάμνεις νὰ ξεμπερδευθῆς καὶ πᾶς νὰ φύγῃς ἀπὸ 'δῶ, καὶ πᾶς νὰ φύγῃς ἀπὸ 'κεῖ. Τίποτε. Εἶσαι μπερδευμένος μέσα 'ς τὸν ἴδιο πάγκο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Τί μπερδευμένος! Εἶσαι δεμένος πειὸ σφιγκτὰ ἀπὸ τὸν Ἄνδρέα, δὲν ἔχεις δὲ καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἔλθῃ κανεὶς μικρὸς ἄγγελος νὰ σὲ λύσῃ.

Τὸ μόνον εὐχάριστον εἶνε ὅτι τὸ δέσιμον αὐτὸ δὲν εἶνε δύσάρεστον. Θὰ ἦτο χαρὰ μου νὰ μένω αἰῶνια δεμένος, αἰῶνια μπερδευμένος μέσα 'σὲ δυὸ μάτια ποῦ φεγγοβολοῦν σὰν χίλια ἄστρα, ποῦ περιέχουν μέσα των ἓνα δλόκληρον κόσμον ἔρωτος καὶ ἀπολαύσεως, κόσμον ἄνευ ἐπιστρατεύσεως.

Τὰ ὅποια ὁμως δὲν θὰ ἦνε πάντοτε εἰς τὸν Ὅρφέα, φεῦ!

Μετ' ὀλίγον τὰ μάτια θὰ φύγουν. Διότι αὐτὰ τὰ μάτια εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μάτια ποῦ φεύγουν, φεύγουν.

Ἰδῶ ἔχρημάζετο ἓνας κυνηγὸς Ἄνδρέας καὶ τότε, ὦ μαῦρα μάτια, ποῦ θὰ μοῦ πηγαίνατε;

Θὰ φύγῃς, φεύγεις, μοῦ εἶπαν, μὴ, μὴ φύγῃς κόρη. Βίδὲ μὴ, πάρε κ' ἐμὲ μαζί σου 'ς τὸ εὐμορφο νησί σου.

Ἄν μ' ἔπαιρνες ἄχ! τί χαρὰ! πῶς θ' ἀναζοῦσα μιὰ φορὰ!

Θυμασ' ἐκεῖνη τὴ βραδεῖά ποῦ μ' ἔμπλεξες ἀπ' τὴν καρδιά μὲ τὰ γλυκά σου μάτια, δυὸ δίχτυα, δυὸ πλεμμάτια; Μαζί σου ἀκόμα περπατῶ, Μαζί σου, κόρη, ξαπετῶ.

Κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς θάρθῶ μαζί, Μαζί σου ἡ ψυχὴ μου ζῆ. καὶ θᾶνε 'ς τὸ νησί σου ζωὴ μου ἡ ζωὴ σου. Ἄλθθια; Δὲν θὰ φύγῃς, εἶ; κι' ἂν φύγῃς, πάρε μὲ καὶ μετ'.

Σφιγξ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Mignonne

Les étoiles effarouchées
Viennent de s'envoler des cieux;
J'en sais deux qui sont cachées,
Mignonne, dans vos jolis yeux.

A l'ombre de vos cils soyeux
Et sous vos paupières penchées:
Attendez! — mes baisers joyeux
Les auront bientôt dénichés!

Vous feignez de dormir encore
Eveillez-vous, mon doux trésor!
L'aube pleure sous les feuillées,

Le ciel désert est plein d'ennui.
— Ouvrez les yeux et rendez lui
Les deux étoiles envolées!

Armand Silvestre

ΛΥΡΙΟΝ! ΛΥΡΙΟΝ!

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΣΣΑΛ

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΝ ΤΗΣ
ΘΑ ΠΑΡΑΣΤΑΘΗ

Η

BABIOLLE

Τὰ εἰσιτήρια θὰ καταντήσουν 5 φράγκα.

ΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ

ΣΗΜΕΡΟΝ! ΣΗΜΕΡΟΝ!

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέληγτρα τελείας καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρὰ, Σιγδόνια καθαρὰ, γλυκὸ νερὸ ἄφθονο.